

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a JUDr. Ivy Kaňákové v právní věci **žalobce: J. K. O.**, t.č. ZZC Bělá-Jezová, Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2011, č.j. KRPU-62450-11/ČJ-2011-000022-ZZ,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.6.2011, č.j. KRPU-62450-11/ČJ-2011-000022-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba trvání zajištění 90 dnů od okamžiku omezení svobody.

V žalobě uvedl, že žalovaný porušil § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce je přesvědčen, že napadené

rozhodnutí není řádně odůvodněno a žalovaný nevzal v potaz veškeré relevantní skutečnosti. Žalovaný nezdůvodnil použití aplikovaného ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývá, že k zajištění cizince je nutné splnění více kumulativních podmínek. Napadené rozhodnutí však zcela postrádá zdůvodnění podmínky spočívající v aplikaci zajištění cizince až v případě nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.2.2011, č.j. 5 A 30/2011-17, z něhož vyplývá, že policie musí vždy zvažovat, zda by nebylo na místě užít mírnějšího prostředku – zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěje-li k názoru, že toto opatření by v daném případě nepostačovalo, musí své důvody vyjádřit v rozhodnutí, což se v daném případě nestalo. Žalobce je navíc přesvědčen, že žalovaný ignoroval rodinné vazby žalobce na území ČR. Žalobce sdílí domácnost s občankou ČR a je otcem dvou narozených a jednoho dosud nenarozeného dítěte. Tyto skutečnosti byly správnímu orgánu známy v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce na ně upozornil, předložil fotografie a družka byla informována jako osoba blízká. Žalovaný také družku a její rodiče k rodinným vazbám vyslechl.

Tyto skutečnosti nelze dle žalobce při rozhodnutí o zajištění cizince opomíjet, přičemž poukázal na ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 správního řádu a čl. 5 směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, který ukládá členským státům zohlednit mimo jiné právě rodinný život při provádění směrnice. Žalovaný byl povinen ve svých úvahách skutečnost sdílení domácnosti s občankou ČR a tvrzené otcovství zohlednit a uložit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Právě společná domácnost svědčí o tom, že se žalobce bude na adrese společné domácnosti („X“) zdržovat. Dále odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 427/2010 Sb. zavádějícímu do zákona o pobytu cizinců mimo jiné i ustanovení § 123b. Žalovaný byl povinen zkoumat, zda účelu zajištění vůbec má, respektive může být dosaženo, když o vyhoštění dosud nebylo rozhodnuto. Za nepřezkoumatelnou a nezákonnou považuje i druhou část výroku napadeného rozhodnutí, v němž byla stanovena doba zajištění na 90 dní. Stanovení délky zajištění by mělo in concreto vycházet z přesných skutkových zjištění a znalostí správního orgánu, přičemž odůvodnění v tomto případě nepovažuje žalobce za dostatečně konkrétní. Závěrem navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, předcházející napadenému rozhodnutí. Poukázal na znění ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dále rozebral naplnění jednotlivých podmínek aplikace tohoto ustanovení. Konstatoval, že žalovaný je osobou starší 15 let, zahájení správního řízení ve věci vyhoštění mu bylo oznámeno dne 16.6.2011. Dále k podmínce nemožnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování uvedl, že žalobce opakovaně neoprávněně pobýval na území ČR, obcházel platné právní předpisy za účelem získání pobytu, porušil platné právní předpisy upravující vstup a pobyt na území Spolkové republiky Německo a neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Již v minulosti tak žalobce svým jednáním prokázal, že rozhodnutí správních orgánů ČR nerespektuje a tedy v jeho případě považuje žalovaný uložení zvláštního opatření za účelem vycestování za nepostačující. Žalobci bylo umožněno dobrovolné opuštění území ČR, avšak nebyl schopen a ochoten vyřídit si nový cestovní doklad a nadále vědomě pobýval na území ČR nelegálně. Další podmínka spočívající v nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je naplněna dřívějším protiprávním jednáním žalobce, neboť bylo již v dřívějším řízení zjištěno, že žalobce jednal účelově pouze s cílem legalizovat svůj pobyt na území ČR. Žalobce je navíc

evidován v informačním systému smluvních států z důvodu nezákonného vstupu na území Spolkové republiky Německo.

Žalovaný dále konstatoval, že rozhodně neporušil ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu, neboť postupoval v souladu s ust. § 164 zákona o pobytu cizinců a podle tohoto ustanovení rozhodoval příslušný odbor cizinecké policie v rámci svých pravomocí. Má za to, že neporušil ani ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť své rozhodnutí řádně odůvodnil a uvedl veškeré důvody, které ho k zajištění žalobce vedly. I když v napadeném rozhodnutí opomněl konkrétně uvést větu, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, má za to, že v rozhodnutí o zajištění dostatečně zdůvodnil neuložení tohoto zvláštního opatření. Žalobce by v případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování mohl na území ČR i nadále porušovat právní normy. Nedošlo ani k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť manželka žalobce byla přibrána dle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu jako účastnice řízení o správním vyhoštění žalobce. Žalovaný má za to, že nebylo vůlí zákonodárce zkoumat při zajištění za účelem správního vyhoštění dopad do rodinného a soukromého života cizince, jinak by jistě zákonodárce tento požadavek začlenil do příslušného ustanovení zákona, tedy i do ust. § 124 zákona o pobytu cizinců, obdobně jako to zákonodárce učinil i v jiných případech např. v ust. § 119a odst. 2, § 120 odst. 4, § 123b odst. 3, § 37 odst. 2, § 56 odst. 2, § 75 odst. 2, § 87d odst. 2 apod. zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se otázkou dopadu do soukromého a rodinného života cizince zabývá velice podrobně v řízení o správním vyhoštění. Družka žalobce, která byla rovněž ve věci vyslechnuta, nemůže žádným věrohodným způsobem doložit, že žalobce je skutečným otcem jejích dětí. Tuto osobu nepovažuje žalovaný za věrohodnou, neboť byla trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem č.j. 6 T 200/2010-94 uznána vinnou ze spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 171d odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona. Manželka byla do řízení o správním vyhoštění přibrána jako účastník řízení. V tomto řízení uvedla, že je s žalobcem v rozvodovém řízení, nemají společné děti a ani jiné závazky, jeho vyhoštění z ČR by ji nezasáhlo. Žalovaný považuje dobu trvání zajištění určenou na 90 dnů za přiměřenou, neboť mohl stanovit dobu zajištění až dvojnásobnou, ale s ohledem na to, že má žalobce na území ČR rodinné příslušníky tak neučinil. Žalovaný je stanovením takové doby v časové tísní, jelikož musí cestou zastupitelského úřadu Nigérie, který se na území ČR nenachází, zajistit žalobci náhradní cestovní doklad, prověřit rodinné vazby žalobce, případně vydat rozhodnutí o správním vyhoštění a toto realizovat. Závěrem navrhl žalobu zamítnout a určit, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Žalobce při jednání uvedl, že má v ČR rodinu, tedy dvě děti a jeho partnerka D. M. čeká třetí dítě. Soudu předložil kopii rodného listu dítěte jménem O. J. K. M., nar. „X“, kterým soud provedl důkaz. Souhlasil s tím, že nemá doklady pro pobyt v ČR, ale poukázal na to, že se oženil s českou občankou A. D. v Nigérii dne 11.3.2008 a v červnu 2008 přicestoval za ní do ČR. Předložil oddací list úřadům v Děčíně a ty mu po osmi měsících odepřely udělení trvalého pobytu. To znamenalo jeho oddělení od ženy, která z toho důvodu požádala o rozvod. K neoprávněnému vstupu na území Spolkové republiky Německo uvedl, že v průběhu soužití se svou ženou se rozhodli, že pojedou na nákupy do Drážďan. Na hranicích jej však zadržela německá policie, která mu sdělila, že jeho vízum jej neopravňuje cestovat po Německu. Měl problémy dorozumět se s německými policisty. Po příchodu tlumočnicka se vše vysvětlilo a propustili ho. Udělenou pokutu německé policii uhradil poštou. Žalobce zdůraznil, že o trestné činnosti paní M. nevěděl, protože se to stalo před jejich seznámením.

Od jejich seznámení nechodí paní M. z domácnosti za žádnými obchody. Peníze pro obživu rodiny mu posílá jeho matka z Nigérie. Od té doby, co jsou s paní M. spolu, žádnou trestnou činnost nespáchala a on by ani žádnou kriminální činnost nepodporoval. K padělanému dokladu uvedl, že byl podveden osobou, která se označovala jménem T. a tvrdila o sobě, že je policistou. Tato osoba se mu prokázala i nějakým služebním odznakem. Slíbila mu zařídit vydání dokladů nutných pro pobyt v ČR. Požadovala za to 5 000,- Kč, které žalobce nezaplatil, protože je nemá. Netušil, že doklad, který obdržel, není pravý a ani nevěděl, jak si jeho pravost ověřit. Kdyby věděl, že je falšovaný, nepředložil by jej policistům při kontrole. V dané době skončila platnost jeho dokladů a bál se, že bude vyhoštěn, vše činil pouze v úmyslu zůstat se svou rodinou a svými dětmi. Byl zmatený a bez pomoci. K dotazu soudu, kdy se seznámil s paní M., uvedl, že to bylo v roce 2008, blíže si nemohl vzpomenout. K intimním stykům mezi nimi dochází od roku 2008. Ve společné domácnosti žijí od roku 2009. Uvedl, že paní M. byla těhotná s J. ještě před tím, než spolu začali žít ve společné domácnosti. Dále k dotazu soudu uvedl, že s paní M. komunikují anglicky, protože ona anglicky umí, mluví dobře. Soud provedl i další žalobcem navrhované listinné důkazy, a to kopii rozhodnutí ÚP v Ústí nad Labem ze dne 8.3.2011, č.j. 1039/11/ULA-1/2, dále kopii žaloby o popření otcovství, kterou žalobkyně D. M. popírá, že C. I. E. je otcem nezletilého M., nar. „X“.

Žalovaný při jednání setrval na svém stanovisku zachyceném již v písemném vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že žalobce nikdy sám od sebe nepřistoupil k legalizaci svého pobytu na území ČR. K veškerým krokům ve vztahu k pobytu v ČR přistoupil vždy až v okamžiku, kdy byl nějaký problém. Ohledně průkazu konstatoval, že žalobce možná nevěděl, že samotný průkaz není pravý, ovšem s ohledem na to, že již v minulosti žádal o povolení přechodného pobytu na území ČR na cizinecké policii, musel vědět, jakým způsobem se podobné záležitosti vyřizují a musel vědět, že si obstarává tento doklad jinou než zákonem stanovenou cestou.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Žalovaný se žalobou zaslal soudu spis, ze kterého byly zjištěny následující skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15.6.2011 vyplývá, že žalobce byl dne 15.6.2011 ve 13.45 hod. kontrolován hlídkou cizinecké policie – oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, v ulici Hrbovická na zastávce MHD Nové Předlice, Ústí nad Labem, které předložil průkaz o povolení k pobytu pro státního příslušníka členského státu evropských společenství, který byl dle názoru hlídky pozměněn. Na základě této skutečnosti došlo ve 14.00 hodin k zadržení žalobce podle § 76 odst. 1 trestního řádu. Z odborného vyjádření PČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení dokladů a specializovaných činností, ze dne 15.6.2011 bylo zjištěno, že zkoumaný průkaz o povolení k pobytu č. CA 754715, který předložil žalobce je pozměněn tak, že došlo k odstranění stran č. 1 až 6 včetně ID a strany s fotografií. Lustrací v Schengenském informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je osobou, které je zakázán vstup do

Schengenského prostoru. Žalovaný dne 16.6.2011 opatřil kopii rozhodnutí německého správního orgánu – Bundespolizeidirektion Pirna, Vg/406644/2008, o vyhoštění žalobce ze Spolkové republiky Německo pro nepovolený vstup na území.

V podaném vysvětlení dne 16.6.2011 žalobce uvedl, že o tom, že mu nebyl udělen pobyt v ČR nevěděl, právní zástupce za něj poslal odvolání, ale není s ním v kontaktu. Potvrdil předložení průkazu o povolení k pobytu pro státního příslušníka státu evropských společenství č. CA 754715, který si opatřil od blíže neurčeného T., se kterým se setkal na diskotéce Emco v Ústí nad Labem. Údaje uvedené v dokladu, který mu předal T., nekontroloval, o tom, že doklad byl falešný, nevěděl. Svůj cestovní pas ztratil, neví kdy a kde, nepamatuje si to. Nový cestovní pas si nepořídil, neboť je to velmi finančně nákladné.

Dne 16.6.2011 převzal žalobce oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění vydané téhož dne, č.j. KRPÚ-62450-15/ČJ-2011-040022-22-SV. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný opatřil i rozhodnutí PČR, Oblastní ředitelství cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Rumburk, detašované pracoviště Děčín ze dne 20.10.2008, č.j. CPUL-01454-23/ČJ-2008-0464PD-C, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, dále opatřil rozhodnutí PČR, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 5.2.2009, č.j. CPR-17294-1/ČJ-2008-9CPR-237, kterým bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti potvrzeno. Ve spise se rovněž nachází usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24.8.2009, č.j. 8 Ca 145/2009-32, které nabylo právní moci dne 27.8.2009, jímž byla žaloba proti potvrzujícímu rozhodnutí ředitelství služby cizinecké policie odmítnuta pro opožděnost. Ze spisu tak vyplývá, že žalobce pobýval neoprávněně na území České republiky od 27.8.2009 do svého zadržení dne 15.6.2011.

Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Na jedné straně je rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydáváno v časové tísni, na druhou stranu je omezením osobní svobody, a proto musí být řádně a konkrétně zdůvodněno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.1.2006, 7 Ca 209/2005, č. 855/2006 Sb.NSS). Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje zdůvodnění skutečnosti, proč žalovaný volil nejprísnejší opatření k zajištění vyhoštění, které český právní řád umožňuje. S touto námitkou se soud neztotožňuje a považuje ji v projednávaném případě za nedůvodnou.

Žalovaný se sice výslovně v napadeném rozhodnutí nevyjadřuje k tomu, proč má za to, že nepostačuje v žalobcově případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, ovšem podrobně popisuje skutkový stav případu jako důvod toho, proč zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců má za oprávněné.

Dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným

způsobem narušit veřejný pořádek nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že jednou z podmínek, které musejí být splněny, aby mohl být cizinec zajištěn za účelem správního vyhoštění, je mimo jiné i skutečnost, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. V případě, že žalovaný nevyjádří ve svém rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 1. 1. 2011, z jakého důvodu nelze použít zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b téhož zákona, jedná se o vadu rozhodnutí. Tato vada nevede ke zrušení tohoto rozhodnutí jen v případě, že je přímo z rozhodnutí zřejmé, že se žalovaný možností uložení zvláštního opatření zabýval, byť to výslovně nevyjádřil. Tak je tomu i v projednávaném případě, jedná se sice o určitou vadu napadeného rozhodnutí, která však nemá vliv na jeho zákonnost.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval podrobným popisem skutečností, které jej vedly k závěru, že zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců je oprávněné, odkázal na příslušné zákonné ustanovení a uvedl, že zhodnotil všechny okolnosti případu. Z kontextu celého rozhodnutí lze dovodit, že uvedené argumenty se vztahují nejen ke splnění podmínek spočívajících v nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek a je evidován v informačním systému smluvních států, ale i ke splnění podmínky, že nepostačuje v daném konkrétním případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedl úvahy a důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Dle soudu tedy napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti tak, jak je normuje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Následně se soud zabýval otázkou, zda v daném konkrétním případě existovaly důvody pro rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že musí být splněny kumulativně následující podmínky:

1. zajišťovanému cizinci již bylo 15 let,
2. zajišťovanému cizinci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jeho správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie,
3. nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a
4. je splněna některá z podmínek uvedených v citovaném ustanovení pod písmeny a) – e). Není nutné, aby byly splněny všechny podmínky uvedené pod písmeny a) – e) citovaného ustanovení, nýbrž postačuje, aby společně s podmínkami uvedenými ad 1-3 byla splněna alespoň jedna z podmínek pod písmeny a) - e) citovaného ustanovení.

Soud dospěl k závěru, že byly podmínky pro zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění splněny. Se žalobcem bylo dne 16.6.2011 zahájeno řízení o správním vyhoštění, s čímž byl téhož dne seznámen. Žalobce na území ČR pobýval po dobu takřka dvou let nelegálně, a to až do doby, než byl zadržen hlídkou cizinecké policie. Při kontrole se prokázal průkazem o povolení k pobytu pro státního příslušníka státu evropských společenství č. CA

754715 pozměněným tak, aby budil zdání, že je žalobce příslušníkem členského státu evropských společenství s povolením k pobytu v ČR. O tom, že žalobce věděl, že průkaz je padělaný, není pochyb. Žalobce není osobou, u které by bylo možno předpokládat, že by si mohla myslet, že lze pravé doklady pořídit od neznámého člověka na diskotéce. O tom svědčí jednak to, že dříve vedl neúspěšně řízení o povolení k přechodnému pobytu na území ČR a tedy musí vědět, co je nutné k získání platného povolení, obzvláště žije-li dle svého tvrzení v jedné domácnosti s občankou ČR a již několik let pobývá na území republiky. Navíc má žalobce velmi přesnou představu, jak by se měl zachovat při ztrátě cestovního pasu, což však s ohledem na finanční náklady neučinil. Žalobce při všech výsleších uvedl, že je státním příslušníkem Nigerie a nikoliv některého ze států evropských společenství. Není pochyb o tom, že žalobce za účelem zdání legálnosti pobytu vědomě používal padělaný doklad. Ze shora citovaných rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR navíc vyplývá, že žalobce dokonce uzavřel sňatek s občankou ČR za účelem získání povolení k pobytu.

K tvrzení žalobce, že mu výsledek řízení o udělení přechodného pobytu není znám, neboť není se svým právním zástupcem v kontaktu, lze konstatovat, že toto tvrzení je v rozporu se skutečnostmi vyplývajících ze spisu. Pokud by žalobce byl přesvědčen o legálnosti svého pobytu, neopatřoval by si nelegální doklady. Podle § 34 odst. 2 správního řádu a stejně tak podle § 42 odst. 2 s.ř.s se v řízení doručuje pouze zástupci, nemá-li účastník řízení něco osobně vykonat. Doručení zástupci žalobce je tak účinné i vůči žalobci. Navíc lze poznamenat, že zástupcem žalobce ve věci žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu před správním orgánem i před soudem byl JUDr. Jiří Vecko, advokát, se sídlem v Ústí nad Labem. Právní zástupce a žalobce se nacházejí ve stejném městě a žalobce se může kdykoliv s právním zástupcem kontaktovat.

Lustraci v Schengenském informačním systému, stejně jako z rozhodnutí Bundespolizeidirektion Pirna o vyhoštění žalobce ze Spolkové republiky Německo pro nepovolený vstup na území, bylo zjištěno, že žalobce je evidován jako osoba, které je zakázán vstup a pobyt v Schengenském prostoru od 14.8.2008 do 14.8.2011. Soud dospěl stejně jako žalovaný k závěru, že v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým se rozumí a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit policii, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Žalobce porušil předpisy jak České republiky, tak Spolkové republiky Německo. Opakovaně pobýval nelegálně na území ČR. Neoprávněně se snažil vstoupit i na území Spolkové republiky Německo. Žalobce tak nejméně porušil povinnost cizince pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem stanovenou § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, dále se v rozporu s ustanovení § 156 odst. 1 písm. p) zákona o pobytu cizinců prokázal pozměněným dokladem. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uvedená výše by v případě žalobce byla neúčinná a nezaručovala, že by žalobce plnil povinnosti uložené mu na základě zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce je nesporné, že u něj hrozí nebezpečí, že bude nadále porušovat právní předpisy České republiky a bude činit kroky k tomu, aby znemožnil své případné vyhoštění a závažným způsobem tak narušoval veřejný pořádek. Dále bylo prokázáno, že je evidován v informačním systému smluvních států – Schengenském informačním systému. Tím jsou naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 124 odst. 1 písm. a), e) zákona o pobytu cizinců.

K tvrzení žalobce, že nebyly při vydávání napadeného rozhodnutí dostatečně zkoumány a zohledněny jeho rodinné vazby, konstatuje soud, že tomu tak v projednávaném případě nebylo. Soud se neztotožňuje s názorem, že je možno rodinné vazby při rozhodování o zajištění zcela ignorovat. Ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručuje ochranu rodinného a soukromého života, do kterého mohou státní orgány zasahovat jen za stanovených podmínek, jen v případech nezbytných. Ustanovení § 124b zákona o pobytu cizinců neukládá žalovanému zkoumat dopad zajištění žalobce na jeho soukromý a rodinný život, jak je to výslovně uvedeno v jiných ustanoveních zákona o pobytu cizinců, například v ustanovení § 119a odst. 2, § 120 odst. 4, § 123b odst. 3, § 37 odst. 2, § 56 odst. 2, § 75 odst. 2, § 87d odst. 2, žalovaný však musí dle čl. 10 Ústavy České republiky respektovat vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána a jež jsou součástí právního řádu. Pokud stanoví mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Zajištění cizince po dobu několika měsíců jen nejen zásahem do jeho práva na svobodný pohyb ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, ale i zásahem do práva na ochranu rodinného života. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se správní orgány při zajištění cizince musí zabývat i tím, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek NSS ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009, č. 1850/2009 Sb., www.nssoud.cz). Správní orgány jsou tedy povinny dle dostupných informací předběžně zhodnotit, zda zde již ve fázi rozhodování o zajištění nejsou zřejmé skutečnosti, které by do budoucna vylučovaly výkon správního vyhoštění. Jednou z těchto skutečností je i to, že by vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (srov. 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

Žalovaný zahrnul do napadeného rozhodnutí i doklady týkající se rodinného života žalobce, zejména se jedná o rozhodnutí, jimiž byla žalobci zamítnuta žádost o udělení přechodného pobytu z důvodu uzavření sňatku s občankou ČR, neboť bylo shledáno, že žalobce uzavřel sňatek za účelem získání povolení k pobytu. Již z těchto důkazů vyplývá, že žalovaný měl představu o rodinném životě žalobce, která nevylučovala možnost vyhoštění s tím, že podrobné zkoumání tvrzení žalobce o nové rodině bude předmětem dalšího řízení. K tomu je třeba poukázat na to, že žalobce v řízení před správním orgánem nepředložil přesvědčivé důkazy k tomu, že skutečně má žije ve společné domácnosti s D. M. a je otcem jejích dětí. Soudu předložená fotokopie rodného listu dítěte není v souladu s výpisem z elektronické evidence osob, kde je uveden jako otec dítěte C. I. E. Ačkoliv se jedná o dítě s příjmením M. se stejným rodným číslem a matkou D. M., v elektronické evidenci je jméno dítěte J. M., v předloženém rodném listě je jméno O. J. K., které zahrnuje i příjmení žalobce, což je přinejmenším nezvyklé, vyvolávající pochyby o pravosti této listiny. Žalobcem předložený návrh na popření otcovství C. I. E. do rozhodnutí soudu neznamena, že tato osoba není otcem dítěte a už vůbec nic nevypovídá o případném otcovství žalobce a to i v případě úspěchu žaloby. Trestné činnosti se D. M., za kterou byla odsouzena trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 18.11.2010, č.j. 6 T 200/2010-94, dopouštěla nejméně od ledna 2008 do ledna 2009, tedy i v období, kdy byla dle tvrzení žalobce s ním již těhotná.

Soud konstatuje, že směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, jak tvrdí žalobce, výslovně neukládá povinnost členskému státu přihlížet k rodinnému životu žalobce při jeho zajištění, ale toliko až v procesu rozhodování o navrácení státního příslušníka třetí země, který dosud nebyl ukončen eventuálním rozhodnutím o vyhoštění.

K námitce žalobce ve věci porušení ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že žalovaný je ke správnímu řízení o zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců místně, věcně i funkčně příslušný, neboť podle § 161 zákona o pobytu cizinců státní správu v rámci policie vykonává odbor cizinecké policie a podle § 124 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince za účelem správního vyhoštění.

K námitce žalobce ve věci porušení ustanovení § 3 správního řádu soud uvádí, že po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný náležitě zjistil skutkový stav věci pro daný úkon, tj. zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.

Rovněž soud neshledal důvodnou námitku žalobce proti stanovené délce zajištění. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů, avšak za určitých okolností může být i dále prodloužena (viz § 125 odst. 2, odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalobce byl zajištěn bez platných dokladů, takže mu bude nutno opatřit cestovní doklad a bude nutno vést dokazování k jeho skutečným rodinným vazbám v ČR. S ohledem na tyto skutečnosti se jeví stanovená délka zajištění v polovině základní zákonné sazby jako zcela adekvátní.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současné podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Soud jako obiter dictum konstatuje, že žalovaný nesplnil svoji zákonnou povinnost uloženou mu ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to v napadeném rozhodnutí poučit žalobce, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhne-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nebo je-li to nezbytné. S ohledem na to, že soud musí rozhodnout v 7denní lhůtě od podání žaloby, nebylo možno žalobce náležitě poučit a vyčkávat jeho eventuální žádosti o nařízení jednání, přistoupil soud z opatrnosti k nařízení jednání, aniž by vyčkával reakce žalobce. V případě rozhodování o zajištění cizinců je důležitá rychlost projednání věci za maximálního zachování základních práv a svobod zajištěného cizince. Z tohoto důvodu zákonodárce přenesl odpovědnost za poučení o možnosti veřejného projednání věci na žalovaného, který je povinen ji stejně jako své jiné zákonné povinnosti plnit.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1.8.2011

Mgr. Václav Trajer, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení.
Gabriela Oulická